

Ιερός Μητροπολιτικός Ναός Αγίου Αχιλλίου Λαρίσης
30ετές μνημόσυνο
μακαριστού Μητροπολίτου Λαρίσης & Τυρνάβου.
κυρού ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Σάββατο, 1 Αυγούστου 2026

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτη Λαρίσης και Τυρνάβου κ.Ιερώνυμε, Σεβασμιώτατοι Άγιοι Αρχιερείς, σεβαστοί Πατέρες, αξιότιμοι άρχοντες, Εκπρόσωποι Πολιτιστικών Συλλόγων και άλλων τοπικών φορέων και αγαπητοί, φιλενάρετοι, εν Χριστώ αδελφοί,

Η Εκκλησία μας, πανηγυρίζοντας το μέγα γεγονός της Πεντηκοστής, δηλαδή την κάθοδο του Παναγίου Πνεύματος στον κόσμο, ψάλλει:

«Ότε τοῦ πυρός τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε».

1. Ενότητα ως δώρο του Αγίου Πνεύματος

Η ενότητα της Εκκλησίας δεν είναι προϊόν κοινωνικής συμβατικότητας ούτε αποτέλεσμα ανθρώπινης οργανώσεως. Είναι δώρο του Παναγίου Πνεύματος.

«Καὶ τοῦτο οὐκ ἐξ ὑμῶν, Θεοῦ τὸ δῶρον», όπως γράφει ο Απόστολος Παύλος (Εφεσ. 2,8).

Η αμαρτία διασπά, η υπερηφάνεια χωρίζει και τα πάθη γεννούν συγκρούσεις και αντιπαραθέσεις. Αντιθέτως, το Άγιο Πνεύμα, συνάγει, ενώνει και οικοδομεί.

Κι εμείς σήμερα, ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας, συγκεντρωθήκαμε σ' αυτή την τρισαρχιερατική Θεία Λειτουργία, με την καρδιά γεμάτη συγκίνηση, για να τιμήσουμε τη μνήμη του μακαριστού Μητροπολίτου Λαρίσης και Τυρνάβου κυρού Θεολόγου· ενός Ιεράρχου ο οποίος, τόσο στην προσωπική του πορεία όσο και στην ποιμαντική του διακονία, ενσάρκωσε το πνεύμα της εν Χριστώ ενότητας.

Το ίδιο πνεύμα βιώνει και διακονεί και ο σεπτός Ποιμενάρχης μας, επιβεβαιώνοντας ότι τούτο το ιερό μνημόσυνο δεν αποτελεί απλώς ανάμνηση προσώπων και γεγονότων του παρελθόντος, αλλά είναι συγχρόνως και μια ευκαιρία να θυμηθούμε το φρόνημα με το οποίο έζησαν και διακόνησαν οι άνθρωποι του Θεού και να αναρωτηθούμε εάν αυτό εξακολουθεί να ζει μέσα στην Εκκλησία μας.

Μάλιστα ο μακαριστός πολλές φορές μου έλεγε: «Παίδι μου, τούτο να θυμάσαι πάντα: Ἐπεφάνη γὰρ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις, παιδεύουσα ἡμᾶς ἵνα ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι (Τιτ.2,11-13).

Αυτός πρέπει να είναι ο στόχος μας και τίποτα άλλο»

«Ο Μ.Βασίλειος έλεγε ότι, την ενότητα την καταστρέφει ο φθόνος, ο οποίος είναι "ρίζα φόνου, μήτηρ ἀνθρωποκτονίας, χωρισμὸς φιλότητος, ἀλλοτριώσι συγγενείας".» (Περὶ φθόνου). Και ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος γράφει: «Οὐδὲν οὕτω παροξύνει τὸν Θεόν, ὡς τὸ τὴν Ἐκκλησίαν διαιρεθῆναι» (Πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολῆς, Ὁμιλία ΙΑ' (Εφ. 4,3).

«Εἰς ἐνότητα», λοιπόν, «πάντας ἐκάλεσε»· όχι σε αμνησία ή λήθη ούτε σε κρίση των έργων και των προσώπων.

«Η κρίση ανήκει στον Θεό», έλεγε ο μακαριστός Θεολόγος.

Το Άγιο Πνεύμα είναι Εκείνο που μεταμορφώνει το πλήθος των πιστών σε Σώμα Χριστού. Και η ειρήνη που ήλθε στον κόσμο με τη Γέννηση του Θεανθρώπου, το ουράνιο «ἐπὶ γῆς εἰρήνη», αποτελεί καρπό αυτής της ενότητας.

Είναι η ειρήνη την οποία ο Χριστός ζήτησε για μας στην αρχιερατική Του προσευχή: «ἵνα ὥσι τετελειωμένοι εἰς ἓν, καθὼς ἡμεῖς ἓν ἐσμεν» (Ιω.17,22).

«Πόσο υψηλός!... είναι αυτός ο στόχος!» έλεγε ο μακαριστός Θεολόγος. Να γίνει η ενότητα των πιστών εικόνα της ενότητας που υπάρχει μεταξύ των Προσώπων της Αγίας Τριάδος.

2. Ενότητα εν Αληθεία

Ο μακαριστός Μητροπολίτης, γνώριζε πολύ καλά ότι **η ενότητα δεν νοείται χωρίς την Αλήθεια**.

Δεν είναι δυνατόν να επιδιώκουμε ενότητα εις βάρος της Αλήθειας, **διότι η Αλήθεια είναι ο ίδιος ο Χριστός**, έλεγε και συμπλήρωνε με τα λόγια και τις προτροπές, του μακ.Γέροντός του Διονυσίου, Μητροπολίτου Τρίκκης και Σταγών, κοντά στον οποίο μαθήτευσε και διηκόνησε επί 16 συναπτά έτη στη Λήμνο και στα Τρίκαλα.

«Η Εκκλησία, έλεγε, διαφυλάσσει αυτή την Αλήθεια μέσα από την Αγία Γραφή και τους Ιερούς Κανόνες, οι οποίοι αποτελούν οδοδείκτες της σωτηρίας μας **και τόνιζε ότι αυτό ακριβώς μαρτυρεί και το Ιερό Ευαγγέλιο: «Οΐδαμεν ότι αληθής εἶ καὶ τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀληθείᾳ διδάσκεις... οὐ γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων» (Ματθ. 22,16).**

«Οὐ γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων»!

Αυτός ο λόγος υπήρξε το πρότυπο του μακαριστού σε μια διακονία αφοβίας και αλήθειας. Δεν **«ἔβλεπεν εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων»** και πάντοτε, στην ιερὰ Πρόθεση, μνημόνευε τους πάντες, επαναλαμβάνοντας τα λόγια του Κυρίου: **«Ἀγιάσον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀληθείᾳ ἐστι» (Ιω. 17,17).**

Αγωνίσθηκε, **«εὐαγγελικῶς πολιτευσάμενος»**, όπως ψάλλουμε στο Δοξαστικό των Αγίων Πάντων, ώστε αυτή η αλήθεια να παραμένει ανόθευτη και απαλλαγμένη από κάθε προσωποληψία και οι άνθρωποι να είναι **«ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ» (Ιω. 17,19).** Η **«εν αληθείᾳ» αγιότητα** είναι το μόνο σταθερό θεμέλιο επάνω στο οποίο μπορεί η Εκκλησία να παραμένει ενωμένη, τόνιζε ο μακαριστός, μακριά από διχασμούς και **ανθρώπινες σκοπιμότητες**, έχοντας χαραγμένα βαθιά στο νου του τα λόγια του Αρχιμ.Επιφανίου Θεοδωρόπουλου τον οποίο συχνά συμβουλευόταν στις δύσκολες περιστάσεις.

Σε μια πολύ κρίσιμη στιγμή της αρχιερατικής του πορείας **τον ρώτησα:** «Και τώρα τι θα γίνει, Σεβασμιώτατε;». Εκείνος, με το ήρεμο ύφος που χαρακτήριζε ολόκληρη τη ζωή του, μου απάντησε: Όταν κάποια φορά συνάντησα τον γέροντα, τον άγιο Πορφύριο μου είπε: **«Ας πορευόμαστε εμείς εν αληθείᾳ και τότε ο ίδιος ο Θεός, χωρίς κανείς να το περιμένει, θα φανερώσει την αλήθεια».**

3. Ευθύνη διαφύλαξης της ενότητας

Η διατήρηση αυτής της «εν αληθεία» ενότητας υπήρξε καθημερινός αγώνας για τον μακαριστό Θεολόγο.

Αναφερόταν πάντοτε στην προτροπή του Αποστόλου Παύλου να αγωνιζόμαστε «σπουδάζοντες τηρεῖν ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος» (Εφεσ. 4,3).

Διαφορετικά, ἔλεγε, γινόμαστε αντιφατικοί, όταν σε κάθε Θεία Λειτουργία δεόμαστε: «Τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος αἰτησάμενοι, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα».

Χρειάζονται πνευματική ετοιμότητα και θάρρος, ἔλεγε, ὥστε να φορούμε, «εν αληθεία» και χωρίς προσωποληψίες, την πνευματική πανοπλία και να αγωνιζόμαστε: «περιζωσάμενοι τὴν ὀσφὺν ὑμῶν ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης» (Εφεσ. 6,14).

4. Αγάπη και Αλήθεια

Πάρα πολλές φορές με συμβούλευε επαναλαμβάνοντας τα λόγια του Μητροπολίτου Πατάρων Μελετίου, «τον πρότανη της συγχρόνου ορθοδόξου Ιεραρχίας» ὅπως τον ονομάζουν, τον αγαπημένο Επίσκοπο του Μικρασιατικού Ελληνισμού, ο οποίος τον χειροτόνησε διάκονο και με τον οποίο είχε μεγάλη πνευματική σχέση, μου ἔλεγε «Λέμε στη Θεία Λειτουργία: «Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν».

Πῶς θα ομολογήσουμε, εἴαν δεν υπάρχει μεταξύ μας αγάπη και πῶς θα αγαπήσουμε αληθινά, εἴαν δεν ζούμε «εν αληθεία»;

Ο μακαριστός Θεολόγος χαιρόταν ὅταν ἐβλεπε τα πνευματικά του τέκνα να πορεύονται «εν αληθεία» στους πνευματικούς αγώνες τους. Τον ἀκούγαμε συχνά να επαναλαμβάνει τον λόγο του Ευαγγελιστοῦ Ιωάννου: «Ἐχάρην λίαν ὅτι εὑρηκα ἐκ τῶν τέκνων σου περιπατοῦντας ἐν ἀληθείᾳ, καθὼς ἐντολὴν ἐλάβομεν παρὰ τοῦ Πατρὸς» (Β' Ιω. 4).

Ἄλλοτε πάλι, με πολλή αγάπη, ἔλεγε: «Μειζοτέραν τούτων οὐκ ἔχω χαράν, ἵνα ἀκούω τὰ ἐμὰ τέκνα ἐν ἀληθείᾳ περιπατοῦντα» (Γ' Ιω. 4).

5. Η ειρήνη ως καρπός της αληθείας

Πρέπει, έλεγε ο μακαριστός, να πορευόμαστε και να αγωνιζόμαστε «εν αληθεία», για να υπάρχει ενότητα· και αυτή η ενότητα θα φέρει την ειρήνη στις καρδιές μας και τη γαλήνη στην Εκκλησία μας.

Και του έλεγε ο άγιος Ευμένιος, Σαριδάκης, που τους συνέδεε πνευματική φιλία, «Αυτό το δώρο μας άφησε ο Κύριος: Ειρήνην άφήμι υμῖν, ειρήνην τήν ἔμην δίδωμι υμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν. Αγάπησε, του έλεγε, την ειρήνη του Θεού και μην την προδίδεις για να κάνεις τα χατίρια του κόσμου».

Δεν πρόκειται για εξωτερική ησυχία ούτε για πρόσκαιρη συμφωνία συμφερόντων. Η ειρήνη του κόσμου συχνά γεννά φόβο και ανασφάλεια, ενώ η ειρήνη του Θεού μάς προφυλάσσει από τις επιθέσεις των πειρασμών.

Ο μακαριστός παρέπεμπε συχνά στον λόγο των Παροιμιών: «Φεύγει άσεβής μηδενὸς διώκοντος, δίκαιος δὲ ὥσπερ λέων πέποιθε» (Παροιμ. 28,1). Αυτή η ειρήνη του Θεού Βασίλευε στη ζωή, του μακαριστού, γιαυτό και όταν ο Συμονωπετρίτης γέροντας Αιμηλιανός, ως ηγούμενος των Μετεώρων, έκανε, άθελά του, μια ζημιά, την φορτώθηκε ο ίδιος χωρίς να πει τίποτε, αν και άκουσε του κόσμου τις φωνές από τον Επίσκοπό του Διονύσιο.

6. Ειρήνη και προσωποληψία.

Η ειρήνη του κόσμου, έλεγε, ζητά εκπτώσεις στην πνευματική μας ζωή, ενώ η ειρήνη του Θεού απαιτεί θυσίες.

Είναι η ειρήνη που γεννά η παρουσία του Θεού μέσα στην καρδιά του ανθρώπου.

Είναι η ειρήνη που ενώνει τους ανθρώπους μεταξύ τους, επειδή προηγουμένως τους ενώνει με τον Θεό «εν αληθεία».

Διαφορετικά, θα μπορούσα κι εγώ, έλεγε, να επαναλάβω το ερώτημα του Αποστόλου Παύλου: **«Ὡστε ἐχθρὸς ὑμῶν γέγονα ἀληθεύων ὑμῖν;»** (Γαλ. 4,16).

Η ειρήνη, του έλεγε ο άγιος Αμφιλόχιος Μακρής τον οποίο συχνά επεσκέπτετο στην Πάτμο, διατηρείται όταν όλοι υποτασσόμαστε στο θέλημα του Θεού, όπως αυτό αποκαλύπτεται στην Αγία

Γραφή, βιώνεται στη ζωή των Αγίων και εκφράζεται μέσα από την κανονική παράδοση της Εκκλησίας, απροσωπολύπτως.

Όταν, όμως, το ανθρώπινο θέλημα υπερισχύει του θείου θελήματος, γεννώνται συγκρούσεις.

Όταν επικρατεί το πνεύμα της υπακοής στον Χριστό, τότε ανθίζουν η ειρήνη και η ομοψυχία.

Αυτό το εκκλησιαστικό ήθος υπηρέτησε με συνέπεια και αγάπη ο μακαριστός, από τότε που, ως φοιτητής της νομικής και της Θεολογίας **αργότερα**, διακονούσε ως Γραμματέυς της ΧΦΕ (Χριστιανικής Φοιτητικής Ενώσεως), κάτω από το ανύσταχτο βλέμμα του σπουδαίου πνευματικού Αρχιμ. Χριστοφόρου Παπουτσοπούλου,

Αλλά και μετέπειτα, ως επίσκοπος, διαφωνούσε έντονα με εκδηλώσεις αταξίας, ανυπακοής και αδικίας, υπενθυμίζοντας στο ζωηρό, πολλές φορές, ποιμνιό του τον αποστολικό λόγο: **«Μόνον ἀξίως τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύεσθε»** (Φιλ. 1,27).

Αγαπούσε την ειρήνη και όχι τις ταραχές.

Από βρέφος δεν τα είχε καλά με την εξουσία και τους βιαιοπραγούντες.

Γεννήθηκε στην στην Οδησό της Ουκρανίας τη Δευτέρα, 7 Ιανουαρίου 1918, και οκτώ μήνες μετά, τον Αύγουστο του 1918, βιαιοπραγούντες επαναστάτες εισβάλουν στο σπίτι τους για να φονεύσουν και να ληστέψουν. Η μητέρα του Αννα λυποθυμά, βγάζει τσιρίγματα και κλάματα ο μικρός Νικόλαος, τρομάζουν οι εισβολείς και φεύγουν και τότε η οικογένεια Πασχαλίδη αναγκάζεται να μετακομίσει στα Νικιά της Νισύρου .

7. Παρακαταθήκη του μακαριστού Θεολόγου

Αγάπησε, λοιπόν, την ειρήνη ο μακαριστός. Αγάπησε την Εκκλησία. Αγάπησε την ενότητα.

Εργάστηκε, ώστε κλήρος και λαός να πορεύονται ενωμένοι γύρω από τον Χριστό και την Εκκλησία Του, πάντοτε «εν αληθεία».

Όταν κάποια στιγμή ήθελα να ερευνήσω το σκεπτικό του σε ένα θέμα, μου είπε με νόημα, αυτό που ο Μητροπολίτης Πατάρων Μελέτιος του τόνιζε: «όταν τεμαχίζουμε τον Αμνό, προκειμένου να κοινωνήσουμε, ομολογούμε **«Μελίζεται καὶ διαμερίζεται ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ μελιζόμενος καὶ μὴ διαιρούμενος»**, και τότε, έλεγε,

διακηρύσσουμε μια μεγάλη αλήθεια: ότι το Σώμα του Χριστού, η Εκκλησία, μερίζεται μεν σε Αρχιεπισκοπές, Μητροπόλεις και ενορίες, αλλά δεν διαιρείται, **διότι η Αλήθεια είναι μία. Δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν δύο αλήθειες.** «Μεμέρισται ὁ Χριστός;» (Α' Κορ.1,13), ερωτά ο Απόστολος Παύλος. Μία είναι η Αλήθεια, ο Χριστός, και όχι οι ανθρώπινες εξουσίες, στις οποίες οφείλουμε να υπακούμε μεν «εν αληθεία», αλλά χωρίς ποτέ να προδίδουμε τον Χριστό.

Σεβαμιώτατοι, άγιοι αρχιερείς, επιτρέψτε μου να καταθέσω και τούτο, ότι, πολλοί πιστοί, κατά καιρούς, έχουν επισημάνει ορισμένες αξιοσημείωτες αναλογίες, μεταξύ της πορείας του μακαριστού Θεολόγου και ορισμένων δοκιμασιών που γνώρισε ο Άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως, στο Μοναστήρι του οποίου κατέφευγε ως λειτουργός και προσευχόμενος ώρες ολόκληρες»:

- και οι δύο γνώρισαν μεγάλη αγάπη από τον λαό,
- και οι δύο κατηγορήθηκαν από την εξουσία χωρίς να απολογηθούν δημοσίως,
- και οι δύο απομακρύνθηκαν από εκκλησιαστικές θέσεις,
- και οι δύο απάντησαν κυρίως με υπομονή, προσευχή και συγχώρηση,
- και οι δύο άφησαν πίσω τους μνήμες που δεν διαγράφονται, αλλά και πλήθος ανθρώπων που μιλούν για την αγιότητα της ζωής τους.

Γι' αυτό και ο λόγος του μακαριστού Θεολόγου: «**Τη δικαίωση δεν την περιμένω από τους ανθρώπους αλλά από τον Θεό**» είναι βαθιά εκκλησιαστικός.

Δεν είναι λόγος ανθρώπου που αγωνιά να νικήσει τους αντιπάλους του, αλλά ανθρώπου που παραδίδει την κρίση στον Θεό.

Άλλωστε και στην Αγία Γραφή διαβάζουμε:

«Ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος» (Ρωμ. 12,19).

Έτσι, η τελική δικαίωση ενός ανθρώπου εξαρτάται από την κρίση του Θεού και από τον καρπό που αφήνει πίσω του στις ψυχές των ανθρώπων.

Και είναι γεγονός ότι, τριάντα χρόνια μετά την κοίμησή του, ο κυρός Θεολόγος εξακολουθεί να μνημονεύεται με αγάπη, να εμπνέει κληρικούς και λαϊκούς και να αποτελεί αντικείμενο μελέτης και συζητήσεως.

Αυτό από μόνο του είναι ένα ιστορικό γεγονός που δύσκολα αγνοείται, αλλά και η Εκκλησία μας πάντοτε εξετάζει και κάτι βαθύτερο: **ποιο πνευματικό αποτύπωμα άφησε ένας άνθρωπος στις ψυχές των πιστών.** Και αυτό συνήθως φαίνεται καθαρότερα όσο περνούν τα χρόνια.

Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχη μας, κι εσείς σήμερα αυτό το μήνυμα μας απευθύνετε με την από κοινού τέλεση του ιερού μνημοσύνου του μακαριστού Μητροπολίτου Λαρίσης κυρού Θεολόγου: **«να διαφυλάξουμε ως κόρην οφθαλμού την ενότητα της τοπικής μας Εκκλησίας, υποταγμένοι στο θέλημα του Θεού, σεβόμενοι την ιερή Παράδοση και αποφεύγοντας καθετί που διαιρεί και δεν εκφράζεται «εν αληθεία».**

Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχη μας, Άγιοι Αρχιερείς, σεβαστοί πατέρες και εν Χριστώ αδελφοί, ας γίνει η σημερινή μας σύναξη μια υπόσχεση προς τον μακαριστό Ιεράρχη μας, κυρό Θεολόγο, καθώς φέτος, συν Θεώ, συμπληρώνονται τριάντα χρόνια από την κοίμησή του, στις 31 Ιουλίου 1996, ώρα 11:10 το βράδυ, λίγες ώρες πριν ξημερώσει η εορτή της Προόδου του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού.

Ας υποσχεθούμε ότι, θα συνεχίσουμε να πορευόμαστε **«εν αληθεία»**, εν αγάπη και εν ομοψυχία, για τη δόξα του Θεού και τη σωτηρία των ψυχών μας, ανταποκρινόμενοι και στη δική σας, Σεβασμιώτατε, **«εν αληθεία»** εκφραζόμενη πατρική αγάπη.

Και να κλείσω με έναν γραπτό χειρόγραφο λόγο, επιστολής, του Αγίου Γερασίμου Μικραγιαννανίτου προς το μακαριστό Θεολόγο (9-7-1990)

Του γράφει, λοιπόν, **«Ὁ Ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν νά Σᾶς δίδῃ ὑγείαν σταθεράν καί ἀμετάπτωτον, καί «δύναμιν καί κραταίωσιν» ἐν ταῖς δοκιμασίαις τοῦ παρόντος κόσμου ἔνθα**

«οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν διωχθήσονται», κατὰ τόν θεῖον Ἀπόστολον.» και προσθέτει, ο Αγ.Γεράσιμος στην επιστολή του, προς τον μακαριστό Θεολόγο, «Ἡ «θεοειδής» καί γλυκεῖα μορφή Σας, εἶναι πάντοτε πρό τῶν ὀφθαλμῶν μας ἐνισχύουσα καί παιδεύουσα ἡμᾶς πρός τά κρεῖττονα».

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτη μας και ἅγιοι Ἀρχιερεῖς και Ἱερεῖς, ἐκζητῶ ταπεινά τις ευχές σας. Ἀμήν.

Αρχιμ. Νικηφόρος Κοντογιάννης
Αρχιερατικός Επίτροπος Α' Μητρ. Περιφέρειας Λαρίσης
Εφημέριος Ι. Ν. Μεγαλομ. Αγ. Γεωργίου Λαρίσης

Ὁ Μητροπολίτης
Λαρίσης